

Sygn. akt II W 431/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Janusz Knapczyk

Protokolant: Zofia Szlachetka

po rozpoznaniu w dniach 30.06.2015r i 18.08.2015 r. sprawy

T. S.

s. W. i B. z domu H.

ur. (...) w Ł.,

obwinionego o to, że :

w dniu 4 lutego 2015 roku o godzinie 15.10 w miejscowości C. na drodze K-49 kierując pojazdem marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 22 km/h, jadąc z prędkością 72 km/h w terenie zabudowanym, gdzie obowiązuje prędkość jazdy do 50 km/h

to jest o wykroczenie z art. 92 a kw

I. uznaje obwinionego T. S. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 100 (stu) złotych grzywny,

II. na zasadzie art. 118§1 i 4 kpw w zw. z art. 119 kpw i art. 627 pkp zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 431/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 sierpnia 2015 r.

W dniu 4 lutego 2015 r. funkcjonariusze policji M. G. i J. K. prowadzili kontrolę prędkości pojazdów poruszających się w obszarze zabudowanym w miejscowości C. na drodze K-49. Do pomiaru prędkości używali przyrządu kontrolno-pomiarowego typu (...).

(dowód: zeznania świadków M. G. k. 37-38, 5, J. K.

k. 24, 6, notatka urzędowa k. 3, świadectwo legalizacji przyrządu pomiaru prędkości k. 28)

Tego samego dnia około godziny 15.10 T. S. jechał samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), drogą K-49 przez miejscowość C. w kierunku J.. T. S. prowadził swój samochód w obszarze zabudowanym przekraczając prędkość dopuszczalną. Pomiar prędkości wykonany przez M. G. wykazał, że T. S. prowadził samochód z prędkością 72 km/h.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego T. S. k. 22, zeznania świadków M. G. k. 37-38, 5, J. K. k. 24, 6, świadectwo legalizacji przyrządu pomiaru prędkości k. 28)

Podczas pomiaru prędkości na podlegającym kontroli odcinku drogi znajdował się wyłącznie pojazd prowadzony przez T. S., nie było opadów atmosferycznych ani mgły, a droga była w pełni odśnieżona. W miejscu pomiaru nie znajdowała się linia wysokiego napięcia. Po wykonaniu pomiaru T. S. na mierniku został okazany czas jaki upłynął od zarejestrowania przekroczenia przez niego prędkości.

(dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 22, zeznania świadków M. G. k. 37-38, 5, J. K. k. 24, 6, notatka urzędowa k. 3, oświadczenie obwinionego k. 4, świadectwo legalizacji przyrządu pomiaru prędkości k. 28, instrukcja obsługi urządzenia (...) k. 29-35)

T. S. po zatrzymaniu zakwestionował wynik pomiaru prędkości jego pojazdu i odmówił przyjęcia zaproponowanego mandatu karnego.

(dowód: zeznania świadków M. G. k. 37-38, 5, J. K. k. 24, 6, oświadczenie obwinionego k. 4,)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. P. sądem oświadczył, że jego wyjaśnienia stanowi uzasadnienie wniosku o umorzenie postępowania, które po odczytaniu podtrzymał.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 23)

T. S. w pisemnym wyjaśnieniu, zaprzeczył przekroczeniu prędkości. Wskazał, że prezentowane mu przez funkcjonariusza urządzenie nie przedostawało godziny pomiaru oraz nie umożliwiała identyfikacji pojazdu, wobec którego dokonano pomiaru. Obwiniony podkreślił, iż na odcinku drogi, na którym dokonano pomiaru jechał z prędkością dozwoloną.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 22)

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę w części dotyczącej prowadzenia pojazdu na odcinku drogi, na którym w dniu 4 lutego 2015 r. funkcjonariusz policji M. G. wykonał pomiar prędkości. Wyjaśnienia obwinionego są w tym względzie zbieżne z zeznaniami świadków M. G. i J. K.. Z ich zeznań wynika, że w tym dniu przeprowadzali kontrolę pojazdów w miejscowości C. na drodze K-49. Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdy poddawał w wątpliwość rzetelność przeprowadzonego pomiaru. Wersja obwinionego jest sprzeczna z zeznaniami M. G. i J. K. oraz treścią notatki urzędowej sporządzonej na okoliczność zdarzenia. Z konsekwentnych zeznań M. G. wynika, że wykonywał pomiar prędkości pojazdu prowadzonego przez obwinionego. miernikiem prędkości typu I., posiadającym stosowne świadectwo legalizacyjne. Urządzenie pomiarowe tego rodzaju pozwala na pomiar dokładny pomiar prędkości samochodu oraz rejestruje czas, jaki upłynął od jego dokonania. W czasie gdy świadek wykonywał pomiar, na drodze znajdował się wyłącznie pojazd obwinionego a panujące warunki atmosferyczne pozwalały na prawidłowe wykonanie pomiaru. Podobnie zeznał świadek J. K.. Nic więc nie wskazuje, aby zarejestrowana prędkość pojazdu prowadzonego przez obwinionego mogła być prędkością inne pojazdu.

Sąd ustalając stan faktyczny miał na względzie częściowo wiarygodne wyjaśnienia obwinionego T. S., wiarygodne zeznania świadków M. G. i J. K., a nadto oświadczenie obwinionego, notatkę urzędową i świadectwo legalizacji przyrządu pomiaru prędkości oraz jego instrukcję obsługi.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadków M. G. i J. K.. Zeznania obu świadków były konsekwentne i zbieżne gdy idzie o sposób przeprowadzenia kontroli prędkości pojazdu obwinionego oraz dalszych czynności po zatrzymaniu. Z zeznań obu świadków wynika, że obwiniony kwestionował pomiar prędkości wskazując, iż nie poruszał się z prędkością 72 km/h. Zarówno M. G., jak również J. K. stanowczo stwierdzili, że wykonie pomiaru prędkości pojazdu prowadzonego przez obwinionego odbyło się w miejscu, gdzie nie przebiega linia wysokiego napięcia oraz, że na drodze w trakcie pomiaru znajdował się wyłącznie pojazd obwinionego. Świadkowie nie mieli żadnego powodu, aby przypisywać obwinionemu prędkości innego pojazdu, zmierzoną wcześniej a ponadto okazali T. S. urządzenie z zarejestrowanym czasem, jaki upłynął od dokonania pomiaru i tej okoliczności obwiniony nie kwestionował.. Zeznania M. G. i J. K.

były obiektywne i brak jakiegokolwiek powodu, dla którego obydwaj mieliby bezpodstawnie i stronniczo obciążyć obwinionego.

Nie budzi wątpliwości rzetelność świadectwa legalizacyjnego urządzenia pomiarowego (...) oraz jego instrukcja obsługi, które w trakcie postępowania nie było kwestionowane.

W pełni rzetelne było oświadczenie obwinionego o zarzucanym mu wykroczeniu. Nie kwestionowano również treści notatki urzędowej w zakresie dotyczącym panujących warunków drogowych i atmosferycznych.

Sąd zważył co następuje:

T. S. w dniu 4 lutego 2015 r. około godziny 15:10 w miejscowości C. na drodze K-49 kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 22 km/h jadąc z prędkością 72 km/h w terenie zabudowanym, gdzie obowiązuje prędkość jazdy do 50 km/h.

Obwiniony wyczerpał w opisany sposób znamiona wykroczenia z art. 92 a kw.

Droga K-49 w miejscowości C. jest oznaczona znakiem drogowym D-42, który informuje o tym, że jest to obszar zabudowany. W obszarze zabudowanym dopuszczalna prędkość poruszania się pojazdów w godzinach od godziny 05:00 do godziny 23:00 wynosi 50 km/h. Zeznania świadka M. G. przekonują, że wykonywał pomiar prędkości pojazdu prowadzonego przez obwinionego A. C. i miernik zarejestrował prędkość 72 km/h. Z uwagi na sposób działania tego urządzenia pomiarowego oraz warunki atmosferyczne panujące na drodze oraz miejsce wykonania pomiaru nie było możliwe zarejestrowanie prędkości innego pojazdu, bądź też wykonanie pomiaru nierzetelnego skoro wykonano go przy braku opadów atmosferycznych czy mgły, oraz braku w okolicy miejsca pomiaru urządzeń mogących zakłócać pracę radaru. Istotne jest, że tego rodzaju urządzenie pozwala na dokładny pomiar prędkości pojazdu wskazując jednocześnie czas jaki upłynął od jego dokonania, co uniemożliwia przypisanie zatrzymanemu prędkości zmierzonej innemu pojazdowi. Obwiniony wiedział, że prowadzi pojazd w obszarze zabudowanym i miał świadomość związanego z tym ograniczenia prędkości. Mimo to prowadził samochód przekraczając prędkość dopuszczalną, a zatem należy uznać, że jego działanie było umyślne i nacechowane zamiarem bezpośrednim. Obwiniony znając treść znaku informującego o obszarze zabudowanym, miał obowiązek dostosować prędkość do treści znaku drogowego, a skoro postąpił wbrew tej regule należało uznać, że jego zachowanie było zawinione.

Czyn obwinionego jest społecznie szkodliwy i zawiniony. Stopień winy i społecznej szkodliwości musi być odniesiony do wielkości przekroczenia prędkości. Obwiniony przekroczył prędkość dopuszczalną niemalże o połowę, lecz nie była to prędkość drastycznie odbiegająca od dopuszczalnej co wskazuje na średni stopień winy i społecznej szkodliwości.

Sąd mając na uwadze powyższe argumenty wymierzył obwinionemu za wykroczenie polegające na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości w obszarze zabudowanym karę stu złotych grzywny. Orzeczona kara stanowi dolną granicę mandatu karnego przewidzianego za przekroczenie prędkości o 21-30 km/h. Sąd wymierzając karę grzywny miał na względzie dochód deklarowany przez obwinionego w kwocie 15 000 złotych. W przekonaniu sądu orzeczona kara jest odpowiednio dolegliwa i odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta jest wystarczająca dla powstrzymania obwinionego w przyszłości przed łamaniem zasad ruchu drogowego rządzących prędkością pojazdów.

Sąd zasądził od obwinionego zryczałtowane wydatki postępowania oraz opłatę od wymierzonej kary grzywny. Obwiniony dysponuje dochodami i majątkiem pozwalającym na uiszczenie kosztów postępowania bez uszczerbku dla swojego utrzymania.